

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 23 stycznia 2023 r.

DIH-4.707.24.2022.TN

DECYZJA DIH-IV-2/2023

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2022 r. poz. 2000, ze zm.), zwanej dalej „kpa”, art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706), art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2019 r. poz. 178), zwanej dalej „ustawą o informowaniu o cenach”, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpatrzeniu odwołania z 18 listopada 2022 r. wniesionego przez, Prezesa Zarządu H. A. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Sz., odnośnie do decyzji wydanej przez Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, zwanego dalej „Zachodniopomorskim WIIH” z 4 listopada 2022 r. nr POK Nr 139/2022 (sygn. akt WK.8361.246.2022) nakładającej na ww. przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 1.300,00 zł (słownie: jeden tysiąc trzysta złotych 00/100) z tytułu niewykonania obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w związku z § 9 ust. 1 i § 11 ust. 1 oraz § 9 ust. 3 pkt 3 rozporządzenia Ministra Rozwoju z dnia 9 grudnia 2015 r. w sprawie uwidaczniania cen towarów i usług (Dz. U. z 2015 r. poz. 2121), z uwagi na brak uwidocznienia w cenniku, w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów cen oferowanych noclegów oraz brak wyłożenia lub wywieszenia w czterech pokojach hotelowych katalogu zawierającego ceny noclegu,

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

UZASADNIENIE

22 listopada 2022 r. do Zachodniopomorskiego WIIH wpłynęło odwołanie z 18 listopada 2022 r., które zostało wniesione przez p...., Prezesa Zarządu H. A. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością odnośnie do decyzji wydanej przez Zachodniopomorskiego WIIH z 4 listopada 2022 r. nr POK Nr 139/2022 (sygn. akt WK.8361.246.2022) nakładającej na ww. przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 1.300,00 zł z tytułu niewykonania obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w związku z § 9 ust. 1 i § 11 ust. 1 oraz § 9 ust. 3 pkt 3 rozporządzenia Ministra Rozwoju z dnia 9 grudnia 2015 r. w sprawie uwidaczniania cen towarów i usług (Dz. U. z 2015 r. poz. 2121), z uwagi na brak uwidocznienia w cenniku, w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów cen oferowanych noclegów oraz brak wyłożenia lub wywieszenia w czterech pokojach hotelowych katalogu zawierającego ceny noclegu.

W dacie wydania niniejszej decyzji w zakresie naruszeń przez przedsiębiorców ustawy o informowaniu o cenach obowiązuje ustawa o informowaniu o cenach (Dz. U. z 2019 r. poz. 178 i z 2022 r. poz. 2581) oraz rozporządzenie Ministra Rozwoju i Technologii z dnia

19 grudnia 2022 r. w sprawie uwidaczniania cen towarów i usług (Dz. U. z 2022 r. poz. 2776). W stanie prawnym na dzień wydania zaskarżonej decyzji organu pierwszej instancji, tj. Zachodniopomorskiego WIIH, obowiązywała ustawa o informowaniu o cenach (Dz. U. z 2019 r. poz. 178) i rozporządzenie Ministra Rozwoju w sprawie uwidaczniania cen towarów i usług z dnia 9 grudnia 2015 r. (Dz. U. z 2015 r. poz. 2121), zwane dalej „rozporządzeniem w sprawie uwidaczniania cen”. Zgodnie z art. 10 ustawy z dnia 1 grudnia 2022 r. o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2022 r. poz. 2581), do postępowań w sprawie nałożenia kar, o których mowa w ustawie o informowaniu o cenach, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Powyższy przepis intertemporalny uzasadnia do stosowania w niniejszej sprawie stanu prawnego ustawy o informowaniu o cenach oraz rozporządzenia wykonawczego obowiązującego do 31 grudnia 2022 r.

Decyzja Zachodniopomorskiego WIIH została doręczona stronie 8 listopada 2022 r., natomiast odwołanie zostało nadane u operatora publicznego usług pocztowych 21 listopada 2022 r. Pismem z 24 listopada 2024 r. Zachodniopomorski WIIH przekazał przedmiotowe odwołanie do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej „Prezesem UOKiK”.

W dniach 3 i 10 sierpnia 2022 r., działając na podstawie upoważnień do przeprowadzenia kontroli nr WK/U-236/2022 z 2 sierpnia 2022 r. oraz nr WK/U-250/2022 z 9 sierpnia 2022 r. inspektorzy reprezentujący Zachodniopomorskiego WIIH przeprowadzili kontrolę u przedsiębiorcy H. A. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, prowadzącego działalność gospodarczą w H. A. znajdującym się przy ul. S. w Sz. Przedmiotem działalności gospodarczej kontrolowanego przedsiębiorcy było świadczenie usług hotelarskich w obiekcie „H. A. ” przy ul. S.w Sz.

W toku kontroli, zgodnie z zakresem przedmiotowym określonym w zawiadomieniu o zamiarze wszczęcia kontroli oraz upoważnieniu do przeprowadzenia kontroli, dokonano oceny prawidłowości uwidocznienia cen usług pod kątem przepisów ustawy o informowaniu o cenach i wymogów rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen. Podczas przeprowadzonej kontroli stwierdzono, że w miejscu świadczenia usług, w obiekcie przy ul. S. w Sz., nie uwidoczniono w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów cen oferowanych noclegów w cenniku. W trakcie kontroli Prezes Zarządu Spółki złożył oświadczenie, w którym wskazał, że cennik okazywany jest gościom hostelu „na życzenie”. Ponadto Prezes Zarządu Spółki wskazał, że nie jest prowadzona rezerwacja telefoniczna, natomiast kontrolowany przedsiębiorca korzysta z pośrednictwa portalu Booking.com. W toku kontroli poddano sprawdzeniu 4 pokoje przygotowane do wynajęcia. Ustalono, że przedsiębiorca w pokojach tych nie wyłożył lub nie wywiesił katalogu zawierającego ceny noclegu.

Pismem z 16 sierpnia 2022 r., które wpłynęło do organu pierwszej instancji przedsiębiorca wniósł uwagi do protokołu kontroli. Strona w piśmie tym wskazała, że świadczy usługi noclegowe, na które w głównej mierze składają się noclegi dla turystów. Strona nie oferuje usług gastronomicznych. Następnie strona przywołała za Słownikiem Języka Polskiego definicję „noclegu” oraz „usługi hotelarskiej” wskazując, że nocleg to wypoczynek nocny, zaś usługa hotelarska to składnik kompleksowego świadczenia. Strona podniosła, iż aby móc wskazać, że dana usługa jest usługą kompleksową, winna ona składać się z różnych świadczeń, których realizacja prowadzi do jednego celu. Stąd strona uznała, że hotel jako usługa hotelarska przede wszystkim ma obowiązek świadczenia usług gastronomicznych, gdzie występuje spora ilość cen, gramatur, itp., a hostel nie musi wykonywać usług gastronomicznych, może natomiast wykonywać tylko usługę noclegową, stąd mniejsza ilość cenników i brak wymogów. Ponadto strona podniosła, że podczas kontroli aktywnie

uczestniczyła w kontrolowanym obiekcie, podejmowała dobrowolne działania w postaci złożenia oświadczenia i podejmowała działania naprawcze, pokazując gdzie uwidoczniony jest cennik, który był wywieszony na blacie recepcji. Strona wskazała również, że konsumenci dokonują rezerwacji drogą internetową zatem przed dokonaniem rezerwacji mają możliwość zapoznania się z cenami. Strona wyjaśniła również, że współpracuje z portalem [Booking.com](https://www.booking.com), zaś podczas kontroli przekazała kontrolującemu wyciąg z [Booking.com](https://www.booking.com) zawierający wszystkie opcje cenowe występujące w hostelu. Zatem w opinii strony spełniony został warunek dostępności cen. Strona podniosła również, że przestrzeń recepcyjna stanowi przestrzeń dostępną dla wszystkich gości. W jej opinii cennik był zatem wywieszony w miejscu świadczenia usług, dostępnym dla wszystkich osób, przy blacie recepcji. Jednocześnie strona przyznała, że nieumyślnie nie zastosowała się do wyłożenia w miejscach widocznych w oferowanych pokojach cenników. Strona oświadczyła również, że niezwłocznie wszystkie pokoje zostaną wyposażone w ogólnodostępne, jednoznaczne, widoczne i niebudzące wątpliwości cenniki. Strona wskazała również w swoim piśmie na ciężką sytuację finansową, związaną z okresem pandemii w Polsce oraz wniosła o odstąpienie od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej, z uwagi na znikomą wagę naruszenia oraz zaprzestanie naruszenia prawa.

Zachodniopomorski WIIH w swoim piśmie z 31 sierpnia 2022 r. wskazał, że w wyniku czynności kontrolnych stwierdzono, że w recepcji nie było uwidocznionego cennika w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla klientów. Cennik rzeczywiście znajdował się na stanowisku recepcyjnym, ale był tak umieszczony, że nie był widoczny dla klientów i stanowił pomoc dla recepcjonistki. Ponadto nie stwierdzono istnienia cennika w żadnym innym miejscu, do którego wchodzi klient po wejściu do hostelu. Również z oświadczenia Prezesa Zarządu wynika, że cennik okazywany jest gościom na życzenie. Ponadto za nietrafne organ pierwszej instancji uznał argumenty podniesione przez stronę dotyczące rozróżnienia pojęć „usługi hotelarskie” i „usługi noclegowe” oraz stwierdzenie, że hostel świadczy jedynie usługę noclegową, a tym samym brak jest wymogów dotyczących uwidaczniania cen. Organ pierwszej instancji uznał, że w obiekcie H. A. świadczone są usługi hotelarskie, zatem również winny być spełnione obowiązki w zakresie uwidaczniania cen. Organ pierwszej instancji wskazał, że obowiązki określone w przepisach dotyczących uwidaczniania cen dotyczą wszystkich przedsiębiorców świadczących dany rodzaj usług, zaś ustawodawca nie przewidział odstępstw od tych obowiązków, poza tymi wyraźnie wskazanymi w przepisach.

Ponadto na etapie postępowania administracyjnego Zachodniopomorski WIIH dokonał analizy przedstawionych przez stronę argumentów pod kątem przydatności dla toczącego się postępowania i stwierdził, że nie mają one wpływu na dokonaną ocenę ustalonego w toku kontroli stanu faktycznego sprawy (w tym ustaleń poczynionych w toku postępowania administracyjnego, którego niniejsza decyzja jest rozstrzygnięciem), a także na zastosowaną kwalifikację prawną naruszenia, jak i na dokonaną ocenę przestanek wymiaru kary i nie stanowią podstawy do uznania, że waga naruszenia prawa jest znikoma.

Do przedsiębiorcy, 1 września 2022 r. wystosowano wystąpienie pokontrolne, wzywające do usunięcia stwierdzonych w toku kontroli uchybień. W odpowiedzi na wystąpienie, pismem z 13 września 2022 r. Prezes Zarządu Spółki wskazał, że niezwłocznie po kontroli wszystkie pokoje zostały wyposażone w ogólnodostępne jednoznaczne, widoczne i niebudzące wątpliwości cenniki zawierające proponowane przez hostel usługi, a także, że wywieszono dodatkowo drugi cennik w recepcji na przezroczystej przegrodzie rozdzielającej recepcję od konsumentów. Strona podkreśliła, że wszystkie stwierdzone podczas kontroli uchybienia zostały usunięte zgodnie z prawem oraz że strona zaprzestała naruszenia prawa.

Mając na względzie dokonane ustalenia oraz uwzględniając brzmienie przepisu art. 6 ust. 1 ustawy, w świetle którego naruszenie obowiązków informacyjnych dotyczących cen, wymienionych w przepisie art. 4 tej ustawy, powyższe daje podstawę do wszczęcia postępowania administracyjnego. Pismem z 5 października 2022 r. Zachodniopomorski WIIH zawiadomił stronę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w przedmiocie niewykonania obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1 ustawy.

Jednocześnie w ww. piśmie organ pierwszej instancji poinformował stronę o przysługującym jej prawie do zapoznania się z aktami sprawy oraz wypowiedzenia się co do zebranych w sprawie dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Strona nie skorzystała ze swojego uprawnienia.

Zachodniopomorski WIIH, decyzją z 4 listopada 2022 r. nr POK Nr 139/2022 (sygn. akt WK.8361.246.2022) nałożył na przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 1.300,00 zł z tytułu niewykonania obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w związku z § 9 ust. 1 i § 11 ust. 1 oraz § 9 ust. 3 pkt 3 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, z uwagi na brak uwidocznienia w cenniku, w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów cen oferowanych noclegów oraz z uwagi na brak wyłożenia lub wywieszenia w czterech pokojach hotelowych katalogu zawierającego ceny noclegu.

Strona wniosła odwołanie od ww. decyzji. Prezes UOKiK pismem z 13 grudnia 2022 r. zawiadomił stronę o możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań w terminie 7 dni od dnia doręczenia pisma. Strona nie zajęła stanowiska w sprawie.

Strona w swoim odwołaniu wniosła o odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej, ponieważ cele kary zostały osiągnięte.

Strona wniosła następujące zarzuty:

I. Zarzut braku odniesienia się do zapisów i możliwości zawartych w nowelizacji ustawy z dnia 7 kwietnia 2017 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania administracyjnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2017 r. poz. 935).

II. Zarzut niewzięcia pod uwagę innych okoliczności, dających możliwość odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaniu na pouczeniu według art. 189f kpa.

1. Strona zaprzestała naruszania prawa natychmiast po przeprowadzonej kontroli, o czym poinformowała organ kontroli na piśmie.
2. Organ nie skorzystał z zapisów nowelizacji do ustawy w postaci wprowadzenia zasady przyjaznej interpretacji przepisów - „in dubio pro libertate”, zgodnie z którą pojawiające się wątpliwości co do treści określonej normy prawnej powinny być rozstrzygane na korzyść strony.
3. Strona nie była w przeszłości objęta kontrolą, brak częstotliwości naruszania prawa, niedopełniania w przeszłości obowiązku albo naruszania zakazu tego samego rodzaju co niedopełnienie obowiązku albo naruszenie prawa zakazu, w następstwie którego ma być nałożona kara.
4. Strona nie była karana w przeszłości - nie prowadzono przeciwko niej żadnych postępowań administracyjnych. Strona nigdy nie była ukarana za to samo zachowanie za przestępstwo, przestępstwo skarbowe, wykroczenie skarbowe w przeszłości.

5. Strona nigdy nie była ukarana za to samo zachowanie za przestępstwo, przestępstwo skarbowe, wykroczenie skarbowe w przeszłości.
6. Zostały podjęte dobrowolne działania przez stronę w celu uniknięcia skutków naruszenia prawa.
7. Waga naruszenia prawa jest znikoma (nie została wyrządzona szkoda ani zagrożenie dla innych osób, nie ucierpiało chronione dobro prawne, m.in. środowisko naturalne), a strona zaprzestała zachowania, które naruszało prawo.

W swoim odwołaniu, strona zarzuciła decyzji brak zastosowania zasady in dubio pro libertate wprowadzonej do kpa przepisami ustawy z dnia 7 kwietnia 2017 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania administracyjnego oraz niektórych innych ustaw, obowiązującej od 1 czerwca 2017 r. Ponadto strona wniosła o odstąpienie organu od wymierzenia kary pieniężnej ze względu, że usunięcie skutków naruszającego prawo oraz zachowania strony i jej współpracy sprawiło, że cele kary zostały osiągnięte.

Prezes Urzędu zważył co następuje.

Odwołanie strony nie zasługuje na uwzględnienie.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Po przeanalizowaniu akt sprawy, Prezes UOKiK wyczerpująco zbadał wszystkie istotne okoliczności faktyczne związane ze sprawą oraz zapoznał się z dowodami służącymi ustaleniu stanu faktycznego zgodnie z zasadami prawdy obiektywnej, dokonując przy tym ich wszechstronnej oceny.

W trakcie kontroli inspektorzy stwierdzili, że nie uwidoczniono w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów ceny oferowanych noclegów w cenniku. Ponadto inspektorzy stwierdzili, że w 4 pokojach przygotowanych do wynajęcia. przedsiębiorca nie wyłożył lub nie wywiesił katalogu zawierającego ceny noclegu.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, w miejscu sprzedaży detalicznej i świadczenia usług uwidacznia się cenę oraz cenę jednostkową towaru w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen. Ujawnione nieprawidłowości stanowią naruszenie obowiązków określonych w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w związku z § 9 ust. 1 i § 11 ust. 1 oraz § 9 ust. 3 pkt 3 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen.

Należy wskazać, że rozporządzenie w sprawie uwidaczniania cen jest aktem wykonawczym do ustawy o informowaniu o cenach. Rozporządzenie to, zgodnie z § 1 pkt 1, określa sposób uwidaczniania cen towarów i usług, w tym cen jednostkowych towarów (usług). Rozporządzenie w sprawie uwidaczniania cen reguluje sposób uwidaczniania cen w odniesieniu do usług hotelarskich, o czym jest mowa w § 9 ww. rozporządzenia. Sposób uwidaczniania cen w odniesieniu do usług hotelarskich wskazuje na obowiązek uwidaczniania cen w cenniku przez przedsiębiorcę prowadzącego działalność usługową w zakresie gastronomii lub hotelarstwa.

Przepis § 9 ust. 1 ww. rozporządzenia stanowi: „Przedsiębiorca prowadzący działalność usługową w zakresie gastronomii lub hotelarstwa uwidacznia ceny oferowanych potraw, wyrobów, noclegów, żywienia i innych oferowanych usług w cenniku.”

Obowiązek uwidaczniania cen w cenniku dla przedsiębiorcy prowadzącego działalność usługową w zakresie gastronomii lub hotelarstwa jest obowiązkiem bezwzględnie obowiązującym wynikającym z przepisów prawa. Przepis § 11 pkt 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen określa miejsce, w którym przedsiębiorca jest obowiązany udostępnić cennik. Tym samym cennik powinien być udostępniony w miejscu świadczenia usług a w szczególności w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów.

Zgodnie z § 11 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen: „W miejscu świadczenia usług udostępnia się cennik w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów.”

W przypadku prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie hotelarstwa nie ulega wątpliwości, że miejscem prowadzenia działalności gospodarczej oraz realizacji obowiązku informacyjnego określonego w ustawie o informowaniu o cenach jest recepcja hotelowa. To właśnie w recepcji hotelowej najczęściej dochodzi do przedstawienia oferty oraz wyboru oferty przez konsumenta. Dlatego też w recepcji hotelowej udostępnia się cennik w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów.

Obowiązek uwidaczniania cen ma umożliwić porównanie cen przez konsumenta poprzez dokonanie prostych porównań. Powyższe wynika z motywu (6) dyrektywy 98/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. w sprawie ochrony konsumenta przez podawanie cen produktów oferowanych konsumentom (Dz. U. L z 1998 r. Nr 80, s. 27), zmieniona Dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2161 z dnia 27 listopada 2019 r. zmieniająca Dyrektywę Rady 93/13/EWG, zwana dalej „dyrektywą 98/6/WE”, który stanowi: „Obowiązek podawania ceny sprzedaży oraz ceny jednostkowej przyczynia się znacząco do lepszego przekazywania informacji konsumentom, jako że najłatwiejszym i zarazem najlepszym sposobem jest umożliwienie konsumentom dokonania oceny i porównania cen produktów w sposób optymalny i tym samym dokonania świadomego wyboru na podstawie prostych porównań.”

Jak wynika z powyższego motywu dyrektywy 98/6/WE, celem dyrektywy jak i przepisów ustawy o informowaniu o cenach jest zrealizowanie przez przedsiębiorcę obowiązku informowania w taki sposób aby konsument mógł dokonać oceny i porównania cen produktów w sposób optymalny i tym samym mógł dokonać świadomego wyboru na podstawie prostych porównań. Przede wszystkim należy wskazać, że jest tu mowa o obowiązku informacyjnym, którego fazy zostały określone w dyrektywie czyli jest to przekazanie informacji konsumentom przez przedsiębiorcę co jest związane z następczymi działaniami podjętymi już przez konsumentów w zakresie dokonania oceny, porównania cen produktów w sposób optymalny i dokonania świadomego wyboru na podstawie prostych porównań. Faza ta polega na umożliwieniu konsumentowi dokonania oceny i porównania cen produktów tak aby konsument mógł dokonać świadomego wyboru na podstawie prostych porównań.

W stosunku do przedsiębiorcy prowadzącego działalność gospodarczą w zakresie hotelarstwa został nałożony jeszcze jeden obowiązek polegający na wyłożeniu lub wywieszeniu w każdym pokoju hotelowym katalogu zawierającym ceny noclegu, żywienia lub innych oferowanych usług. Powyższy obowiązek wynika z § 9 ust. 3 pkt 3 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, który stanowi: „Przedsiębiorca, o którym

mowa w ust. 1 (...) wyklada lub wywiesza w każdym pokoju hotelowym katalog zawierający ceny noclegu, wyżywienia lub innych oferowanych usług”.

Na gruncie niniejszej sprawy przedsiębiorca nie uwidoczniał w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów ceny oferowanych noclegów w cenniku a także w 4 pokojach przygotowanych do wynajęcia. przedsiębiorca nie wyłożył lub nie wywiesił katalogu zawierającego ceny noclegu.

Przepisy ustawy o informowaniu o cenach z uwagi na cele ustawy, tj. ochronę konsumentów podlegają ścisłej wykładni. Stąd też niedopuszczalne jest, aby przedsiębiorcy, powołując się na specyfikę prowadzonej działalności, modyfikowali bądź też odstępowali od ustawowych kryteriów określonych w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach.

Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 9 października 2019 r., sygn. akt II GSK 710/19 stwierdził, że: „Ocena, czy w danym przypadku uwidocznienie ceny jednostkowej towaru (usługi) byłoby lub też nie byłoby przydatne ze względu na rodzaj lub przeznaczenie towaru i można zaniechać jej uwidaczniania, stanowi wytyczną ustawową dla właściwego ministra do uregulowania tej kwestii rozporządzeniem. Nie oznacza ona, że o przydatności uwidaczniania ceny rozstrzygać może każdorazowo przedsiębiorca, przyjmując swoje własne kryteria celowości informowania o cenach odpowiednich produktów”.

Należy wskazać, że teza wyroku, że o przydatności uwidaczniania ceny rozstrzygać nie może każdorazowo przedsiębiorca, przyjmując swoje własne kryteria celowości informowania o cenach odpowiednich produktów została utrzymana i przywołana w treści uzasadnienia wyroku NSA z 28 września 2021 r. (sygn. akt II GSK 805/21): „Nie ma żadnego prawnego uzasadnienia, aby przedsiębiorcy, uwzględniając specyfikę prowadzonej przez siebie działalności usługowej, kierując się niejasnymi i nieprecyzyjnymi kryteriami, uwidaczniali ceny z naruszeniem kryteriów ustawowych.”

Zgodnie z art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach w brzmieniu do 31 grudnia 2022 r., przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się stopień naruszenia obowiązków oraz dotychczasową działalność przedsiębiorcy, a także wielkość jego obrotów i przychodów.

Stopień naruszenia obowiązków - został określony jako bardzo poważny, ponieważ zostały naruszone podstawowe obowiązki dotyczące uwidaczniania cen. Przedsiębiorca nie uwidaczniając w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów cen świadczonych usług noclegu oraz nie wykładając lub nie wywieszając w 4 pokojach hotelowych katalogu zawierającego ceny noclegu, naruszył bardzo poważnie obowiązek określony w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach. Cena usługi jest podstawowym kryterium obiektywnej informacji o wartości usługi wyrażonej w jednostkach pieniężnych, szczególnie w kontekście porównania jej z takimi wartościami innych usług podobnych, świadczonych przez różnych przedsiębiorców w tej samej branży, o odmiennych cechach jak standard usługi czy lokalizacja itp. Konsument może realizować swoje prawa przede wszystkim przez rzetelne wypełnianie przez przedsiębiorcę nałożonych na niego przepisami prawa obowiązków. Jednym z nich jest uwidocznienie wszystkich wymaganych ustawą jak i rozporządzeniem wykonawczym informacji dotyczących cen w taki sposób, aby przeciętny konsument mógł bez trudu zapoznać się z ceną danej usługi świadczonej przez przedsiębiorcę, która jest często podstawą podjęcia decyzji o skorzystaniu z usługi. Brak informacji o cenie usługi pozbawia konsumentów wiedzy w tym zakresie przez co utrudnia im dokonanie optymalnego i właściwego dla nich wyboru, naruszając ich interes konsumenta oraz prawo do rzetelnej informacji o cenie.

Dotychczasowa działalność przedsiębiorcy - jest to przestępka, która wymaga dostosowania sankcji do konkretnego przedsiębiorcy oraz uwzględnienia dotychczasowej działalności w zakresie przestrzegania obowiązków wynikających z ustawy o informowaniu o cenach. Organ I instancji nie nakładał dotychczas na stronę kar pieniężnych z tytułu naruszenia przepisów ustawy o informowaniu o cenach. Przy ocenie dotychczasowej działalności przedsiębiorcy organ pierwszej instancji wziął pod uwagę, że dotychczas strona nie była objęta kontrolą, w zakresie przestrzegania przepisów ustawy. Organ pierwszej instancji uwzględnił również okoliczność, że strona prowadzi działalność gospodarczą polegającą na świadczeniu usług od 18 marca 2020 r. Z tego względu zdaniem organu pierwszej instancji strona jako profesjonalista winna wykazać się znajomością podstawowych przepisów dotyczących tej działalności, tym bardziej, że naruszone przez przedsiębiorcę obowiązki są istotne z punktu widzenia interesów i praw konsumentów. Organ uwzględnił również fakt usunięcia przez przedsiębiorcę w toku postępowania pokontrolnego stwierdzonych nieprawidłowości.

Niemniej jednak wskazać należy, że usunięcie wszystkich nieprawidłowości nastąpiło dopiero na skutek wezwania strony do usunięcia uchybień przez Zachodniopomorskiego WIIH w formie wystąpienia pokontrolnego z 31 sierpnia 2022 r. Strona oświadczyła, że usunęła wszystkie uchybienia pismem z 13 września 2022 r., podczas gdy kontrola miała miejsce 3 i 10 sierpnia 2022 r. Powyższe ma wpływ na ocenę przestępki zaprzestania naruszania prawa, o której mowa w art. 189f § 1 pkt 1 kpa. W kwestii oceny przestępki zaprzestania naruszania prawa wypowiedział się Naczelny Sąd Administracyjny w swoim wyroku z 18 sierpnia 2020 r. (sygn. akt II GSK 497/20): „W relacji do daty ustanowienia obowiązku (...) jego prawidłowe wykonywanie przez strony skarżące, jak wynika to z oświadczenia z dnia (...) i zawartej w nim deklaracji, należy datować (dopiero) na moment wskazany w tym oświadczeniu.”

Terminem, w którym przyjęto, że strona zaprzestała naruszania prawa jest 13 września 2022 r., czyli ponad miesiąc po zakończonej kontroli. Strona zaprzestała naruszania prawa dopiero w wyniku wezwania do usunięcia wszystkich uchybień co jest również okolicznością obciążającą a nie okolicznością łagodzącą.

Wielkość obrotów i przychodu - Zachodniopomorski WIIH, na podstawie przedłożonej przez stronę informacji, stwierdził, że jej udział w obrocie rynkowym jest jednym z najmniejszych w stosunku do innych kategorii przedsiębiorców, o których mowa w ustawie z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz.U. z 2021 r. poz. 162, ze zm.). Ponadto zgodnie z oświadczeniem strony, złożonym na etapie postępowania kontrolnego, w świetle ww. ustawy należy ona do kategorii mikroprzedsiębiorców.

W związku z powyższym, Prezes UOKiK wziął pod uwagę okoliczność, że udział strony w obrocie rynkowym nie jest znaczny. Ponadto wskazać należy, że kara pieniężna powinna także odpowiadać wymogom wskazanym przez ustawodawcę unijnego, który w art. 8 dyrektywy 98/6/WE, nakazuje, że kara musi być skuteczna, proporcjonalna i odstrasżająca (porównaj w tym zakresie wyrok NSA z 23 maja 2012 r., II GSK 684/11, czy wyrok NSA z 19 grudnia 2012, II GSK 1823/11). Skuteczność kary przejawia się w możliwości jej nałożenia i wyegzekwowania. Aby kara była odstrasżająca, jej wysokość powinna być dotkliwa dla przedsiębiorcy. Kara nałożona na podmiot musi także spełniać funkcję prewencyjną oraz dyscyplinująco-represyjną, powinna być ostrzeżeniem dla przedsiębiorcy, mającym na celu niedopuszczenie do powstania nieprawidłowości w przyszłości. Wymierzona kara powinna być przy tym proporcjonalna, to jest właściwa do osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest zapewnienie, aby w obrocie dostępne były tylko towary opatrzone odpowiednimi informacjami na temat ich cen i cen jednostkowych, jak również kara powinna być możliwie najmniej uciążliwa.

Mając na uwadze ustalenia kontroli i dokonaną ocenę wyżej opisanych kryteriów, a także uwzględniając fakt, że górna granica wymiaru kary w przypadku naruszenia obowiązków po raz pierwszy, o których mowa w art. 4 ust. 1 ustawy wynosi 20 000 zł, Prezes Urzędu uznał, że w sprawie uzasadnione jest nałożenie na przedsiębiorcę na podstawie przepisu art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach kary pieniężnej w wysokości 1.300,00 zł.

Odnośnie do zarzutów strony, Prezes UOKiK informuje co następuje.

Z uwagi na nieuporządkowaną kombinację zarzutów zaprezentowaną przez stronę w odwołaniu, Prezes UOKiK uporządkował i podzielił zarzuty strony uwzględniając dwie istotne kwestie:

- I. **Zarzut nieuwzględnienia przez organ I instancji zasady in dubio pro libertate;**
- II. **Zarzut niezastosowania instytucji odstąpienia od wymierzenia kary na podstawie art. 189f KPA.**

Ad. I. Zarzut nieuwzględnienia przez organ I instancji zasady in dubio pro libertate

Strona wskazała w odwołaniu, że nie skorzystano z zapisów nowelizacji do ustawy w postaci wprowadzenia zasady przyjaznej interpretacji przepisów - „in dubio pro libertate”, zgodnie z którą pojawiające się wątpliwości co do treści określonej normy prawnej powinny być rozstrzygane na korzyść strony, co sprowadza się do uzyskania przez stronę gwarancji ochrony przed negatywnymi skutkami tworzenia niejasnych przepisów prawa.

Odnosząc się do powyższego zarzutu, Prezes Urzędu informuje co następuje.

Powyższy zarzut nie zasługuje na uwzględnienie. Określona w art. 7a § 1 kpa zasada ogólna rozstrzygania wątpliwości w zakresie wykładni na korzyść strony nie ma zastosowania na gruncie niniejszej sprawy, ponieważ dotyczy wątpliwości w przypadku, gdy istnieją dwie wykładnie przepisu prawa materialnego. Na gruncie ustawy o informowaniu o cenach w zakresie przepisów zastosowanych w decyzji organu pierwszej instancji nie istnieje żadna podwójna wykładnia, która uzasadniałaby zastosowanie w stosunku do strony wykładni korzystniejszej dla strony.

W swoim wyroku z 27 kwietnia 2020 r. Naczelny Sąd Administracyjny orzekł (sygn. akt II OSK 39/20): „O wystąpieniu wątpliwości w rozumieniu przepisu art. 7a § 1 kpa można mówić, gdy po skorzystaniu z wszelkich dostępnych metod wykładni nie można ustalić w sposób jednoznaczny treści normatywnej przepisu.”

Przepis art. 7a § 1 kpa nie odnosi się do wątpliwości, które ma strona w zakresie wykładni przepisów prawa, lecz do istnienia w obrocie prawnym podwójnej wykładni, często związanej z orzecznictwem Naczelnego Sądu Administracyjnego. W swoim wyroku z 23 lutego 2021r. Naczelny Sąd Administracyjny orzekł (sygn. akt III OSK 3286/21): „(...) nie chodzi o sytuacje, w których pojawiają się wątpliwości interpretacyjne przepisów mających zastosowanie w danej sprawie, a przypadki, w których pomimo użycia różnych metod wykładni, wciąż pozostają co najmniej dwa, równie uprawnione, sposoby rozumienia danego przepisu (tzw. pat interpretacyjny).”

Podkreśla się w piśmiennictwie, że o istnieniu wątpliwości co do treści normy prawnej można mówić dopiero wówczas, gdy po zastosowaniu różnych metod wykładni przepisów, z uwzględnieniem pierwszeństwa wykładni językowej, treść normy prawa nadal budzi wątpliwości (por. Przybysz Piotr Marek, Kodeks postępowania administracyjnego, Komentarz, 2017 rok, LEX). Tymczasem w sprawie takie wątpliwości nie istnieją.

Treść normatywna przepisów ustawy o informowaniu o cenach i rozporządzenia o informowaniu o cenach jest jasna i niebudząca wątpliwości.

Prezes UOKiK informuje, że w tym konkretnym przypadku nie można mówić nawet o wykładni prawa, ponieważ zarzuty dotyczące błędnej wykładni powinny opierać się na wskazaniu przepisu podlegającego błędnej wykładni, wskazaniu nieprawidłowej wykładni tego przepisu oraz wskazaniu prawidłowej jego wykładni. Adekwatnie w przypadku zarzutu niewłaściwego zastosowania przepisów prawa materialnego. Strona tego nie uczyniła i nie przywołała żadnego przepisu prawa materialnego podlegającego podwójnej wykładni, o której mowa w art. 7a § 1 kpa. Strona w sposób precyzyjny żadnego zarzutu dotyczącego błędnej wykładni, czy niewłaściwego zastosowania przepisów prawa materialnego nie wskazała. Należy podkreślić, że strona nie wskazała również żadnych orzeczeń, z których miałyby wynikać dwie wykładnie przepisów ustawy o informowaniu o cenach uprawniające organy do zastosowania wykładni korzystniejszej dla strony.

Przepis art. 7a § 1 kpa pozostaje bez związku ze sprawą, ponieważ dotyczy wątpliwości w przypadku, gdy istnieją dwie wykładnie przepisu prawa materialnego. Na gruncie ustawy o informowaniu o cenach w zakresie przepisów zastosowanych w decyzji organu pierwszej instancji nie istnieje żadna podwójna wykładnia, która uzasadniałaby zastosowanie w stosunku do strony wykładni korzystniejszej dla strony. Wychodzi się z założenia, że chodzi o podwójną wykładnię przepisów prawa materialnego, która istnieje na poziomie orzeczeń Naczelnego Sądu Administracyjnego. Podwójna wykładnia przepisów ustawy o informowaniu o cenach nie tylko nie istnieje na poziomie orzeczeń Naczelnego Sądu Administracyjnego, ale również nie istnieje na poziomie sądów administracyjnych I instancji ani na poziomie decyzji administracyjnych wydawanych przez organy administracji publicznej.

Na tej podstawie, Prezes UOKiK informuje, że ww. zarzut jest bezzasadny.

Ad.II Zarzut niezastosowania instytucji odstąpienia od wymierzenia kary na podstawie art. 189f KPA.

Strona w swoim odwołaniu podniosła, że ma prawo oczekiwać, że organ, który zamierza obciążyć ją karą pieniężną, rozważy możliwość odstąpienia od jej nałożenia. Wymierzając administracyjną karę pieniężną, organ administracji publicznej nie wziął pod uwagę innych okoliczności, dających możliwość odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaniu na pouczeniu według art. 189f kpa. W przedstawionym uzasadnieniu decyzji organ kontrolujący jednoznacznie potwierdza wykonanie przez stronę przestanków w postaci zaprzestania naruszania prawa natychmiast po przeprowadzonej kontroli o czym poinformowała organ kontroli na piśmie. Organ kontrolujący, wyznaczył termin na podjęcie odpowiednich działań w postaci usunięcia skutków naruszenia prawa. Postanowienie zostało wykonane co organ potwierdza w swojej decyzji. Strona nie była karana w przeszłości - nie prowadzono przeciwko niej żadnych postępowań administracyjnych. Strona nigdy nie była ukarana za to samo zachowanie za przestępstwo, przestępstwo skarbowe, wykroczenie skarbowe w przeszłości. Zostały podjęte dobrowolne działania przez stronę w celu uniknięcia skutków naruszenia prawa. Waga naruszenia prawa jest znikoma: nie została wyrządzona szkoda ani zagrożenie dla innych osób, nie ucierpiało chronione dobro prawne, m.in. środowisko naturalne a strona zaprzestała zachowania, które naruszało prawo.

Odnosząc się do powyższego zarzutu, Prezes UOKiK informuje co następuje.

Powyższy zarzut nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy wskazać, że instytucja odstąpienia od wymierzenia kary nie ma charakteru wnioskowego, czyli nie jest stosowana na wniosek strony. Uprawnionym do zastosowania tej instytucji w drodze decyzji jest organ pierwszej instancji, czyli w tym przypadku Zachodniopomorski WIIH. Prezes UOKiK sprawdza w postępowaniu odwoławczym prawidłowość zastosowania przesłanek z art. 189f kpa przez organ pierwszej instancji.

Zgodnie z art. 189f § 1 kpa, organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli:

- 1) waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub
- 2) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miała być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Aby można było zastosować odstąpienie od wymierzenia kary w trybie art. 189f § 1 pkt 1 kpa, jednocześnie powinny być spełnione dwie przesłanki: znikoma waga naruszenia prawa jak i zaprzestanie przez stronę naruszania prawa. Pierwsza przesłanka określona w art. 189f § 1 pkt 1 kpa odnosi się do obligatoryjnego zastosowania przez organ odstąpienia od wymierzenia kary w przypadku zaistnienia znikomej wagi naruszenia prawa. Ustawodawca jako pierwszą przesłankę wskazał znikomą wagę naruszenia prawa ale poprzez spójnik „a” wzmocnił ją następną przesłanką odnoszącą się do zaprzestania naruszania prawa, co należy rozumieć w ten sposób, że **przesłanka znikomej wagi naruszenia prawa ma zastosowanie o ile strona zaprzestanie naruszania prawa**. Powyższe oznaczają, że obydwie przesłanki są ze sobą powiązane i wzajemnie się uzupełniają. Dlatego też art. 189f § 1 pkt 1 kpa należy rozumieć w ten sposób, że organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli waga naruszenia prawa jest znikoma i strona zaprzestała naruszania prawa. Tym samym zaistnienie jednej przesłanki np. zaprzestania naruszania prawa nie jest wystarczające do zastosowania w stosunku do strony instytucji odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej.

Powyższe stanowisko jest już ugruntowane w orzecznictwie. Spełnienie przesłanki zaprzestania naruszania prawa np. poprzez przedłożenie wymaganych danych nie jest wystarczające do uznania, że waga naruszenia jest znikoma, co jest jednoznaczne z wykluczeniem możliwości spełnienia przesłanki określonej w art. 189f § 1 pkt 1 kpa (patrz wyrok Sądu Okręgowego - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 23 lutego 2021 r. sygn. akt XVII AmT 203/19). Dalej w swoim wyroku Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów wskazał na konieczność rozważania w przypadku przyjęcia przez organ, że strona zaprzestała naruszania prawa czy za nałożeniem kary przemawiają czas trwania, zakres lub skutki naruszenia. Tym samym przy ocenie tej przesłanki samo formalne zaprzestanie naruszania prawa, nie ma wpływu na ewentualne zastosowanie w stosunku do strony instytucji odstąpienia od wymierzenia kary jeśli za nałożeniem kary przemawiają czas trwania, zakres lub skutki naruszenia. W ocenie organu, przyjęcie, że strona zaprzestała naruszania prawa nie wyczerpuje przesłanki łącznej określonej w art. 189f § 1 pkt 1 kpa, ponieważ wciąż pozostaje niezrealizowana przesłanka znikomej wagi naruszenia prawa.

W kwestii oceny przesłanki zaprzestania naruszania prawa wypowiedział się Naczelny Sąd Administracyjny w swoim wyroku z 18 sierpnia 2020 r. (sygn. akt II GSK 497/20), stwierdzając, że wszelkie deklaracje strony o zaprzestaniu naruszenia prawa należy uwzględniać na moment złożenia oświadczenia przez stronę. Należy wskazać, że strona nie usunęła nieprawidłowości niezwłocznie czyli w momencie kontroli lecz została

przymuszona pismem organu I instancji stanowiącym administracyjny nakaz usunięcia naruszeń prawa.

Do zastosowania instytucji odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej na podstawie art. 189f § 1 pkt 1 kpa konieczne jest jednoczesne spełnienie dwóch przesłanek: zaistnienia znikomej wagi naruszenia prawa i zaprzestanie przez stronę naruszania prawa. Obydwie przesłanki powinny być spełnione kumulatywnie, czyli zaistnienie tylko jednej przesłanki nie uprawnia Organu do zastosowania instytucji odstąpienia od wymierzenia kary.

Wagę naruszenia prawa odnosi się do poziomu naruszenia norm chroniących interes publiczny lub interes społeczny, rozumiany jako interes konkretnej grupy społecznej. W tym przypadku chodzi o naruszenie interesu społecznego, czyli interesu konsumentów.

W ocenie Prezesa UOKiK nie zachodzi w tym przypadku znikoma waga naruszenia prawa. Strona wykorzystuje sytuację, że konsument jest stroną słabszą w relacji z przedsiębiorcą. Prezes UOKiK stoi na stanowisku, iż ustalony stan faktyczny nie stwarzał podstaw do uznania powstałego naruszenia za znikome a zawinienie strony było ewidentne. Konsumentom pozbawieni dostępu do prawidłowo uwidocznionych cen usług pozbawieni są tym samym możliwości pełnego rozeznania i podjęcia obiektywnej decyzji w sprawie dokonania zakupu. W ocenie Prezesa UOKiK, nie zachodzi w tym przypadku znikome naruszenie prawa, a całościowa ocena zgodności z prawem działania strony, która narusza obowiązek administracyjno-prawny jest niekorzystna dla strony.

Ustawodawca nigdzie nie wskazał okoliczności, którymi organ powinien kierować się przy wartościowaniu stopnia klasyfikacji naruszenia prawa, który ma być "znikomy". W orzecznictwie sądów administracyjnych przyjmuje się, że ocena znikomości musi być zindywidualizowana, a więc odnosząca się zarówno do sytuacji zobowiązanego podmiotu, jak i okoliczności, w których doszło do naruszenia oraz jego wagi z punktu widzenia interesu publicznego. Chodzi tu o realizację w odniesieniu do sankcji administracyjnej funkcji ochronnej polegającej na ochronie wartości realizowanych przez normy prawa administracyjnego oraz funkcji pomiaru wagi chronionego dobra mierzonej stopniem dolegliwości sankcji administracyjnej w relacji do społecznej wagi chronionych wartości. (patrz wyrok Naczelnego Sadu Administracyjnego z 8 września 2022 r., sygn. akt II GSK 744/19).

Na gruncie niniejszej sprawy należy wskazać, że waga naruszenia prawa nie może zostać uznana za znikomą, ponieważ strona nie realizuje celów, które precyzyjnie zostały określone w dyrektywie 98/6/WE. Odnosząc się od chronionych wartości i dóbr to zostały one określone w motywach (1), (2) i (6) dyrektywy 98/6/WE.

Motyw (1) dyrektywy 98/6/WE stanowi: „Przejrzyste funkcjonowanie rynku oraz prawidłowa informacja przyczyniają się do poprawy ochrony konsumenta oraz zdrowej konkurencji między przedsiębiorstwami i produktami.”

Motyw (2) dyrektywy 98/6/WE stanowi: „Konsumentom należy zapewnić wysoki poziom ochrony; Wspólnota powinna wnieść w ten poziom wkład, prowadząc szczególne działania wspierające i uzupełniające politykę prowadzoną przez Państwa Członkowskie dotyczącą dokładnego, przejrzystego i jednoznacznego informowania konsumentów o cenach oferowanych im produktów.”

Odnosząc się do stwierdzonych na gruncie niniejszej sprawy naruszeń, to należy wskazać, że strona naruszyła zasady przejrzystego funkcjonowania rynku, ponieważ jak wynika to z treści przedmiotowej skargi na stronie ciążył obowiązek uwidaczniania cen usług w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości i umożliwiający porównanie cen. Nieuwidacznianie cen w sposób wymagany prawem, narusza zasady określone w motywie (1) dyrektywy

98/6/WE i ma negatywny wpływ na prawidłowe funkcjonowanie rynku, skutkuje podawaniem nieprawidłowych informacji konsumentom, nie poprawia poziomu ochrony konsumentów a także ma negatywny wpływ na tworzenie zdrowej konkurencji między przedsiębiorstwami i produktami. Jak wynika z motywu (2) dyrektywy 98/6/WE stwierdzone naruszenie przepisów ustawy o informowaniu o cenach i aktu wykonawczego do niej obniża poziom ochrony konsumentów, który powinien być wysoki i temu celowi służy przeprowadzona kontrola przedsiębiorcy. Strona wskazuje niewłaściwe dobra chronione, które nie są istotne na gruncie ustawy o informowaniu o cenach. Tym samym w ocenie organu waga naruszenia prawa nie była znikoma i nie została spełniona przesłanka znikomej wagi naruszenia prawa.

Nie jest również możliwe zastosowanie odstąpienia od wymierzenia kary na podstawie art. 189f § 2 kpa, gdzie w przypadkach innych niż wymienione w § 1, jeżeli pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna, organ administracji publicznej, w drodze postanowienia, może wyznaczyć stronie termin do przedstawienia dowodów potwierdzających: 1) usunięcie naruszenia prawa lub 2) powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, określając termin i sposób powiadomienia. Zgodnie z art. 189f § 3 kpa organ administracji publicznej w przypadkach, o których mowa w § 2, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli strona przedstawiła dowody, potwierdzające wykonanie postanowienia. Obowiązek informacyjny określony w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach ma charakter przedumowny, czyli jest ograniczony w czasie do momentu zawarcia umowy z konsumentem, a precyzyjnie mówiąc do momentu wyboru oferty.

Na marginesie należy wskazać, że obowiązek informacyjny nałożony na przedsiębiorców uwidaczniania cen i cen jednostkowych w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości i umożliwiający porównanie cen jest obowiązkiem informacyjnym przedumownym, czyli, że dla realizacji tego obowiązku nie ma znaczenia czy umowa finalnie zostanie zawarta czy też nie zostanie zawarta. Obowiązek ten ma umożliwić porównanie cen przez konsumenta poprzez dokonanie prostych porównań (motyw 6 dyrektywy 98/6/WE).

Mowa w tym przypadku jest o fazie przedwstępnej poprzedzającej zawarcie jakiegokolwiek umowy czy umowy sprzedaży. Przede wszystkim należy wskazać, że jest tu mowa o obowiązku informacyjnym, którego fazy zostały określone w dyrektywie czyli jest to przekazanie informacji konsumentom przez przedsiębiorcę co jest związane z następczymi działaniami podjętymi już przez konsumentów w zakresie dokonania oceny, porównania cen produktów w sposób optymalny i dokonania świadomego wyboru na podstawie prostych porównań.

Jak wynika z powyższego motywu dyrektywy 98/6/WE, celem dyrektywy jak i przepisów ustawy o informowaniu o cenach jest zrealizowanie przez przedsiębiorcę obowiązku informowania w taki sposób aby konsument mógł dokonać oceny i porównania cen produktów w sposób optymalny i tym samym mógł dokonać świadomego wyboru na podstawie prostych porównań. Strona tego obowiązku przed zawarciem umowy z konsumentami nie realizowała, dlatego też nie jest możliwe spełnienie celów dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna czyli celów odnoszących się do ochrony konsumentów po zawarciu umowy sprzedaży z konsumentami. Tym samym nie jest możliwe zastosowanie w niniejszej sprawie art. 189f § 2 i 3 kpa.

Jednocześnie z uwagi na powołanie się przez stronę na stan pandemii, Prezes UOKiK wskazuje, że ewentualne zastosowanie instytucji odstąpienia od wymierzenia kary

pozostaje bez związku z pandemią COVID 19 i nie stanowi przesłanki uprawniającej stronę do zastosowania tej instytucji na podstawie art. 189f kpa.

W swoim wyroku z 6 kwietnia 2022 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Opolu orzekł (sygn. akt I SA/Op 57/22): „Niedopuszczalne jest automatyczne udzielanie ulg w razie powołania się podatnika na szkody spowodowane przez pandemię koronawirusa.”

Na tej podstawie, Prezes Urzędu stwierdza, że nie jest możliwe zastosowanie w stosunku do strony instytucji odstąpienia od wymierzenia kary, o której mowa w art. 189f kpa.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje zaskarżoną decyzję w mocy. Należy przy tym podkreślić, że utrzymanie w mocy zaskarżonej decyzji jest konsekwencją dokonania przez organ drugiej instancji oceny, że decyzja organu pierwszej instancji była prawidłowa i co do istoty sprawy identyczna, jak decyzja podjęta przez organ drugiej instancji. Prezes UOKiK przychylił się tym samym do ustaleń poczynionych w toku postępowania przez organ pierwszej instancji oraz uznał, że Zachodniopomorski WIIH decyzją z 4 listopada 2022 r. nr POK Nr 139/2022 (sygn. akt WK.8361.246.2022) zasadnie nałożył na przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 1.300,00 zł z tytułu niewykonania obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach towarów w związku z § 9 ust. 1 i § 11 ust. 1 oraz § 9 ust. 3 pkt 3 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, z uwagi na brak uwidocznienia w cenniku, w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów cen oferowanych noclegów oraz brak wyłożenia lub wywieszenia w czterech pokojach hotelowych katalogu zawierającego ceny noclegu,

Tym samym decyzja Zachodniopomorskiego WIIH z 4 listopada 2022 r. nr POK Nr 139/2022 (sygn. akt WK.8361.246.2022) wydana w przedmiocie nałożenia na przedsiębiorcę H. A. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością kary pieniężnej w wysokości 1.300,00 zł powinna pozostać w obrocie prawnym.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu orzekł jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Joanna Jankowska-Kuć
Dyrektor Departamentu
Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/